

Jeg har til Slutning nogle faa Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Schmidt, og jeg vil gerne indlede disse Bemærkninger med at sige, at det forekommer mig, at det ærede Medlem ikke var en saa fin Repræsentant for sine tyske Vælgere i den anden Tale som i den første. Det forekommer mig, at det ærede Medlem ikke holdt ganske samme Tone, som han forsøgte i sin første Tale. Den højtærede Statsminister har i Dag allerede nævnt det ærede Medlems Insinuation med Hensyn til det, der er foregaaet i Flensborg. Jeg synes ikke, man skulde begynde til kæmpe med saadanne Vaaben i denne Sal. Det vilde ikke være vanskeligt at oplyse, hvorledes man fra den anden Side har brugt og endnu bruger i rigt Maal pekuniære Midler. Jeg forstaaer egentlig ikke, at det ærede Medlem har nævnt det.

Men der er et bestemt Punkt i det ærede Medlems Tale, som jeg gerne vil drage frem. Det ærede Medlem nævnte, at det var uheldigt, for ikke at sige ødelæggende, for det store fælles, der skulde naas, nemlig et retfærdigt Styre i det nationalt delte Grænse-land, at man sætter Repræsentanter for Befolkningen til at forhandle med hinanden, for der skal ingen Forhandling finde Sted. Det ærede Medlems Ord lød omtrent saadan: Det er saa ømtaalige Forhold, saa det duer ikke at forhandle. Derimod, sagde det ærede Medlem, lad de Danske sende deres Forslag eller Indstillinger og de Tyske deres, og lad saa Regeringen fjerne de ubekvemme, som indstilles. Med andre Ord, det ærede Medlem ønskede, at man alle Vegne skulde faa en Flertals- og en Mindtetsindstilling, og saa skulde Regeringen skyde de ubekvemme bort. Saadan har jeg forstaaet det ærede Medlem, og det lyder i mine Øren, som om han særlig tænker paa en Styreskik, som man havde i Preussen, hvor man havde meget let ved at finde de ubekvemme og skyde dem til Side. Men det er noget, som jeg ikke tror, at man fra Styrelsens Side her egentlig ønsker at faa til Opgave, naar det kan undgaas. Naar nemlig de paa Stedet med Myndighed udrustede Repræsentanter forhandler om disse Sager og ved deres Forhandling kan udskyde de saakaldte ubekvemme, saa er det den bedste Maade. Jeg vilde gerne have, at det ærede Medlem kunde svare mig, hvad hans Mening egentlig er i denne Sag, om han har den Opfattelse, at det er bedst, at denne Sigtning af de ubekvemme — det ærede

Medlem forudsætter jo, at der er saadanne og bliver foreslaaet saadanne — og Fjernelsen af dem ikke sker i de lokale Forsamlinger, men i Centraladministrationen.

Jeg tror i det hele taget, at det er dette, at der er Selvstyre i disse Sager, det ærede Medlem Hr. Schmidt har noget vanskeligt ved at forstaa. Det ærede Medlem nævnte som Tegn paa, at Skolekommissionernes Virksomhed ikke er tilfredsstillende, at man endogsaa et enkelt Sted tænkte paa at oprette en Privatskole. Det ærede Medlem mente, at det skulde betegne en absolut Brist ved dansk Skolestyre, at det kunde blive nødvendigt at oprette en Privatskole. Der har det ærede Medlem en Tankegang, som er os noget fremmed. Den danske Tankegang er, at hvis man gennem de offentligretlige Institutioner ikke finder sig tilfredsstillet ved den Skoleordning, der kommer til Stede, kan man i Henhold til Lovgivningen selv indrette Skoler. Og dette behøver ikke at betyde en absolut Brist ved den offentlige Skole, men det betyder simpelt hen, at man lader et Særpræg komme til sin Ret i Skoleordningen.

Jeg kan for øvrigt kun konstatere, at det ærede Medlem ikke har haft paavise- lige Anker at fremføre overfor Centraladministrationen, og jeg haaber heller ikke, det skal ske.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingerne.

Næste Møde holdes i Morgen, Torsdag den 11. ds., Kl. 1 med følgende Dagsorden:

Fortsættelse af første Behandling af:

Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1921 til 31. Marts 1922.

Mødet hævet Kl. 4⁵.